

Turski sultan ima sedaj največ posla s pravoslavnim patrijarhom v Carjemgradu. Le-ta prosi za slovo, ker je sultan dovolil brez njega dve novi škofiji v Bolgariji. No to se bode pa še že kje kako poravnalo. — Grški kralj je šel na potovanje in v času, ko ga ni doma, ima ministerstvo vlado v rokah. — V Afriki se suče še vedno vse okoli vprašanja, ali naj poneha trštvo s sužnjiki. Kakor je podoba, bode ga s časom še vendarle konec. — Iz južne Amerike sliši se, da so boji in ustaje v raznih republikah nekaj ponehale. Ali pa za dalje časa? — Za veliko razstavo v Chicago leta 1892 vrši se velike priprave in če sodi človek po njih celo razstavo, bode ona v resnici ena največjih, če ne največja, kar jih je kedaj bilo na svetu; tedaj razstava — ameriška.

Za poduk in kratek čas.

Iz Slovenije do Adrije.

(Potopisna črtica.)

(Dalje.)

Opazoval sem prav vestno morje in njegovo obrežje, katero je od Reke do Zadra večji del nizko in golo, le z grmovjem in robidjem obraseno; sem ter tje pa se razprostirajo tudi krasni vrtovi z oljkami, smokvami in vinsko trto zasajeni. Med tem opazovanjem potekal mi je čas prav naglo in le prerano vcepljala se je goreča solnčna krogla v čarobno razsvitljeno morje. Bil sem čisto zamaknjen v to meni neznano čarobno krasoto. Človeku se zdijo valovi v tej razsvitljavi, kakor nepregledni biseri in dijamanti. Mili glas zvonov, ki je prihajal iz raznih sel, mimo kojih smo pluli, ter klical in vabil verne k pozdravu Bogorodice, vzdramil je tudi mene iz te zamaknenosti, potegnil sem pokrivalo raz glavo ter molil na morji prvi-krat: „angeljsko češčenje“. Kapitan, vrli Hrvat, opozori me, da je večerja pripravljena. Zlezem toraj v „telo“ ladije, kjer je v prav lepem, rekel bi, krasnem salonu miza za večerjo pogrnjena. Da-si je bila večerja prav okusno pripravljena, vendar me ni strpel dolgo v zaprtem prostoru, v kratkem bil sem zopet na krovu in glej nove krasote! Tam izza Velebita plaval je mesec ter izlival svojo blede svitlobo na peneče se morje, ki se je v tem svetu blesketalo, kakor da je v srebro vkovano. Zapalil sem si smodko, brez koje dandanes skoro človeka ne najdeš, v veliko veselje Dunajevskovo, ter korakal dolgo, dolgo na površji ladije opazujoč svitlo zvezde, kojih svet je iz morja odseval in vtopljen v misli o moji mili domovini, dokler me ni k počitku prisililo. Prebudivši se drugo jutro stalo je solnce že precej visoko na nebeškem oboku, kolikor sem mogel videti skoz luknjico svoje kabine, in ladja je stala, da pošto odda pred nekim mestom. Vstopivšega na

króv, pozdravi me kapitan z običnim pozdravom ter pojasnjuje na mesto kažoč: evo vam Zadra! Razumeje se, da sem odpiral in nape-njal svoje še zaspane oči, da ja nič ne prezrem, saj sem opazoval mesto, v kojem mi je bil odločen moj delokrog. Ko bi bil smel takoj izstopiti, bilo bi pač, se ve, da najbolje za mojo radovednost, a kaj se hoče, parobrod že pluje v pol ure od mesta oddaljeni in za tako nazi-vano „kvaranteno“ določeni zaliv, kjer je že čakalo sedem večjih parobrodov rešenja. Med potom pokaže mi kapitan dva lesena križa na obrežji, češ: tam sta zakopana dva za kolero umrla vojaka.

Parobrod vstavi se med svoje vrstnike in sedaj začel se je za me strašno pust čas, v navadnem življenji „dolg čas“ nazivan. Le pomislite, gospod urednik! Celih dolgih sedem dni bil sem obsojen tu dolg čas vejati, kapitan bil mi je edina družba — bil sem namreč v I. raz-redu čisto sam, kajti tedaj potoval je radi ko-lere le, kdor je moral. Svojega tukajšnjega, du-homorečnega bivanja pač ne bodem popisoval, le toliko omenim — si licet parva componere mag-nis — ako se sme malo z velikim primerjati, — da je zrla moja malenkost tje dol v Zadar z nekako enakimi občutki, kakor nekda velikan Mozes z gore Nebo v obljubljeno deželo. En dogodek pa le omenim. Kapitan, dobra dalma-tinska duša, prepusti mi, da bi me malo raz-vedril, malo ladjico ali brodič, ki je bil vedno z dvema možema meni na razpolaganje, ki sta me vozila v razne kraje.

Koj drugi dan, zapazi me pri takem iz-letu nekdo iz Zadra, ki se je za-me zanimal. Čez par ur po vrnitvi na brod, dobim list, v kojem me drug moj pozivlje, ob določeni uri pripluti do Zadra, da se vsaj vidiva iz obličja v obličje. Drugo jutro, bilo je mojega zapora tretji dan, napotim se do mesta in moje oči gledale so mojega nepoznanega in težko čaka-jočega prednika. Pozdravljal me je sicer prav prijazno, a roke v pozdrav mi pa le ni hotel podati, toliko previden je že bil, kajti da se me je samo doteknil, kar bi bilo mene neizre-čeno veselilo, bili bi ga kot „okuženega“. ka-kor nekda „gobovega“ iz svoje družbe iztirali in bil bi moral v kontumaci meni družbo de-lati. (Dalje prih.)

Smešnica 33. „Oče“, reče tujec krčmarju, „jaz bi rad osla, da me spravi na vrh gore. Kaj čete za to?“ „Goldinar!“ odgovori krčmar ter veli hlapcu, naj pripelje osla. Ta gre po-nj in ko ga pripelje, reče tujec: „Glej, tu sta dva osla!“ ter zasede žival, da ga prinese na goro. Ko pride na goro, reče hlapec: „Tu le imaš goldinar!“ „Gospod“, odvrne hlapec, „prosim za dva goldinarja“. „Zakaj?“ vpraša tujec. „No“, odgovori hlapec, „za dva osla, kakor ste rekli doli, za-me in za tega-le!“